

BRUTOVSZKY GABRIELLA

„EGYÜTT LÉLEGEZNI A KÖZÖSSÉGGEL” BESZÉLGETÉS BODON ANDREÁVAL

Bodon Andrea neve nem csupán a kassai magyar gimnazisták számára ismert, hiszen az általa vezetett KGSZT – Kassai Gimnazisták Színjátszó Társulatának előadásai országszerte és a határon túl is közismertté és kedvelté váltak. A színjátszókörön kívül szervezett már lírai színpadot, a nevéhez kapcsolódik a kassai amatőr felnőtt színjátszócsoporthoz, a Tükör Társulat megalapítása is, mely a szlovákiai magyar színjátszás új színtartója. Rengeteg fiatal köszönheti neki a színházat, a színjátszás iránti szeretetét, sokan az ő égése alatt formálódtak, s választották a színházi pályát hivatásul. Mindeközben a kassai Márai Sándor Gimnázium és Alapiskola magyar- és angoltanáraként már évtizedek óta járul hozzá a fiatalok képzéséhez, szemléletformáláshoz.

Megtiszteltetés, hogy jómagam is a szerencsések egyike vagyok, aki tanítványként és KGSZT-tagként is élvezhettem Bogyi alázatos és lelkes munkáját. Örömmel tölt el, hogy elfogadta felkérésemet az interjúra, és így közelebről is betekintést nyerhetünk ebbe a sokrétű és rendkívül fontos tevékenységbe.

■ Ebben az évben 25 éves lett a KGSZT. Igaz, a COVID-helyzet egy időre megtörte a társulat folyamatos működését, de amíg lehetőség volt rá, 1996 óta folyamatosan rendeztél. Honnan jött a

színjátszás, rendezés iránti szereteted, illetve a színjátszó társulat létrehozásának az ötlete?

■ Gyerekkorom óta vonzott a színészi munka, bár színésznő soha nem szerettem volna lenni. Csodáltam viszont a színészeket. Annak idején, amikor csak néhány tévéadó létezett, szinte minden magyar színész nevét ismerem, akit valamilyen tévéjátékban vagy egy-egy irodalmi mű filmfeldolgozásában láthattam a tévében. A színpad pedig kimondottan vonzott. Sokat gondolkodtam azon, vajon mi lehet a színpad mögött, de akkor még azt hittem, ez örök talány marad számomra. És hogy honnan jött a színjátszó társulat létrehozásának ötlete? Bevallom, valahol mélyen elrejtve mindig ott motoszkált bennem a gondolat, de tett akkor követte, amikor két diáklányommal – egy szavalóversenyre készülve – szóba került, hogy mi lenne, ha létrehoznánk egy gimnazista színjátszó csoportot az iskolában. Akkoriban még nem tudtam, mibe vágunk bele, mikor nagy lelkesedéssel elkezdtük próbálni A padlás című musicalt. Ezzel jó magasra tettük a lécet a későbbi színjátszók számára is.

■ Manapság nehéz tanórákon kívüli tevékenységre motiválni a diákokat. Ugyanakkor látjuk, hogy a színjátszókör által mindig nagyon sok diákot megtudtál szólítani. Miben rejlik a KGSZT titka?

■ A kamaszok keresik önmagukat, helyüket a világban. Úgy gondolom,

nagyon vonzó az a lehetőség, hogy a színpadon valaki más bőrébe bújhatnak. Megcsillanthatják azokat a képességeiket is, amelyek az iskolában nem mutathatók meg. Jól érzik magukat a próbákon, egy nagy családdá válnak, a későbbi találkozásokon is felelegetik a közös élményeket.

■ Szerinted miért fontos egy kamasz életében a diákszínjátszás?

■ A diákok megtanulnak együttműködni, együtt lélegezni a közösséggel. Erősödik bennük az egymás iránti felelősségérzet, az önbizalom, az empátia, új eszközöket kapnak az önki-fejezéshez. Jobban megismerik önmagukat és egymást is. Az előkészítő folyamatban, a különböző szituációs játékok során olyan élethelyzetekkel szembesülnek, melyek a valós életben is visszaköszönhetnek. Egy-egy színpadi fellépés hozzájárul ahhoz, hogy leküzdjék vagy legalább uralni tudják a lámpalázat, és merjenek közönség előtt megszólalni, amire felnőtt életükben is számtalanszor lesz majd alkalmuk. A kamaszoknak nagy sikerélmény a közönség visszajelzése is, főleg olyankor, ha gyerekközönségnek adunk elő mesejátékot.

■ A társulattal számos településen felléptetek. Rendszeresen részt vettetek a komáromi Jókai Napokon, az Egressy Béni Színjátszó Fesztiválon is bemutatkoztatok Szepsiben. Ezekről

a rendezvényekről szinte minden alkalommal neves díjakkal érkezettek haza. Továbbá felléptetek többek között a budapesti Szkéné Színházban is. Mindez óriási felkészülést, munkát takar. Rendezőként milyen kihívásokkal kell szembenézned?

■ Minden darabnál változik a csapat összetétele, hiszen diákszínházasról van szó. Az újaknak alkalmazkodniuk kell a társulathoz, rendezőként meg kell ismernem az újonnan jötték képességeit. Sokszor az alapoktól kell kezdeni a színpadi mozgás és beszéd terén egyaránt. A társulat többsége más szakköri és iskolán kívüli tevékenységben is részt vesz, nem könnyű összeegyeztetni a próbákat. Hetente egyszer próbálunk, de a bemutató közeledtével sűrűsödnek a próbák, hétvégi gyakorlásokra is szükség van, a végén már akár hét napból öt-hatot is próbával töltünk. Nagy kihívás az is, ha a csapat létszáma 25 fő. Egy-egy darabot ehhez kell igazítani, hogy mindenki szerepet kapjon.

■ Biztosan számos emlékezetes pillanat maradt meg ebből a 25 évből. Megosztanál néhány számodra kedves pillanatot?

■ Minden darabot és minden csapatot más-más miatt szerettem. Leginkább a próbaanyagot szerettem, ahogy az ötletek beépülnek a darabba, ahogy az egész előadás megszületik és folyama-

tosan alakul. Ahogy a gyerekek bele-teszik a magukét, ahogy közösséggé válik a több évfolyamból származó, különböző színpadi tapasztalatokkal rendelkező sok-sok diák.

Élmény az is, hogy egy-egy diák azért választotta a mi iskolánkat, mert látta valamelyik előadásunkat.

Sokszor kellett nagyon kreatívan viselkednünk, az ismeretlen helyszínek adottságaihoz igazítanunk az előadást. Sok érdekes kalandunk, vicces helyzetünk volt. Egyszer például annyira belefeledkeztünk a késő esti próbába a Jókai Napokon, hogy bezártak minket a művelődési központba. Észre sem vettük, mennyire elszaladt az idő. A portás alighanem úgy gondolta, este tizenegy után már nincs ott senki...

■ Nagyon sokan köszönhetik neked a színház, színjátszás iránti szeretetüket, többen a társulattól pedig színészi pályát választottak hivatásul. Milyen szerepe van a diákszínházasoknak a tehetséggondozásban?

■ Voltak olyan színjátszóim, akik sikeresen felvételiztek valamelyik színművészeti egyetemre, elvégezték azt, és ma is aktív színészek. Voltak olyan társulati tagok is, akik szerepet vállaltak a szépségi színjátszó fesztivál lebonyolításában, konferáltak vagy cikket írtak a látott darabokról. Volt olyan is, aki azóta sikeres tévériporter lett.

■ A KGSZT mellett 2017-ben megalapítottad a felnőtt amatőr színjátszókból álló Tükör Társulatot. Honnan jött az ötlet egy felnőtt színjátszócsoporthoz létrehozásához? Miben más egy felnőtt társulat?

■ Mikor darabot keresgélek, sok olyan művet kell elvetnem, amely valamilyen szempontból nem felel meg a diákszínházasoknak. Sajnáltam nem kihasználni a jó színműveket. Arra is kíváncsi voltam, milyen lenne felnőttekkel dolgozni. Szerettem volna egy összeszokott csapatot, kiforrott játzókkal, akik folyamatosan fejlődnek, és nem kell mindig mindent az alapoktól kezdenünk.

■ Jelenleg min dolgozol? Mik a további terveid?

■ Amikor a járványhelyzet lehetővé teszi, helyzetgyakorlatokat végzünk, esetleg rövidebb alkalmi irodalmi műsorokon dolgozunk. A társulat sajnos nem tud folyamatosan működni a jelen körülmények között. Tervezni is nehéz. Szeretném, ha mindkét társulatom fennmaradna, tovább élne, szeretném, ha újra lennének versenyek, fesztiválok, fellépések. Hogy újra együtt alkossunk. Játsszunk.

■ Köszönöm a beszélgetést, további szép élményeket, tehetséges diákokat kívánok, és sok erőt, kitartást a munkához!

